

Men der er Andre, vi skyld: Opmærksomhed ved denne Sag, end dem, vi kaare, og det er dem, paa hvis Vegne vi kaare, og de bør vide, hvilken vor Stemme var her (Hør! Hør!) og de bør kunne dømme derefter. Lader os forestille os, hvilken Følgen kunde blive, om vi i nærværende Tilfælde havde Kugleafstemningen. Det nærværende Forhold kan komme til at ligge for til Afgjørelse i en dobbelt Skikkelse. Det kan ligge saaledes for, at den endelige Afstemning ikke rammer Personen, men at den tilkjendegiver, at vi Alle ere enige om Personen — ham have vi Intet imod, hans Partiskhed paadrage vi os ikke. — men at den Maade, som er valgt til at sætte Sagen igjennem, er vrang, og at det er den, vi stemme imod. Naar dette skeer ved den offentlige Stemmegivning, saa er det fuldt berettiget, thi saa veed Regjeringen, som det rammer, hvem den Paagældende er, og enten opløser den Rigsdagen i dette Tilfælde, og appellerer til Folket, — og jeg har allerede nævnt, hvorledes Rigsdagen er istand til at skaffe denne Appel tilveie — eller Rigsdagen træder selv af; men hvem er saa pligtig til at træde i Stedet? Vi skulle aldrig glemme, at det er en saa vigtig Side ved vor nærværende Form for Regjeringsfylde, at Ingen skal tvinges bort af en usikker Person, af usikre Meninger, af en blind Norm; de skulle tvinges bort af dem, som om det gjaldt, turde stille sig paa deres Plads, og gjøre det, man kræver af dem. Der skal være et Forsvar for Mandens Optræden i hans egen Behjertethed og Mod, men det ligger skjult i Kuglernes Kasse; der kan den Ubleste, som ikke vilde vove sig frem, med et eneste Ord rokke hele Statens Styr, og kaste Uro ikke alene indenfor vore Grænser, men i alle vore Forhold. Skulle vi overlade 30 til 40 Mennesker denne Magt over os, og behøve vi det? Nei! om ikke andre Grunde skulde afholde os fra at lade Kugleafstemningen være en Mulighed i nærværende Tilfælde, saa troer jeg, at denne maa gjøre det, og det er ikke alene ligeoverfor Regjeringen, at dette Hensyn maa komme i Betragtning, men det er ogsaa ligeoverfor Bælgerne; thi lader os tænke, at Rigsdagen opløses efter en Kugleafstemning, og at vi vende hver især tilbage til

vore Bælgere, — skulle vi saa stille os bag vore Kugler og sige: Hvad jeg har tænkt eller ikke tænkt over denne Sag, det veed Ingen; eller skulle vi udsætte den Mand, der havde kastet en afflaende Kugle, for at stille sig for sine Bælgere som den, der havde gjort, hvad han kunde, for at undgaae dette Udsald af Sagen? Jeg troer, at denne Betragtning bør ogsaa tale stærkt for at forkaste hele Afstemningen med Kugler i nærværende Tilfælde, idetmindste hos dem, som ikke ville have, at Bælgerne skulle vælge ligesaa meget i Blinde, som Stemmegivningen har været blind. Men lader os adspørge Historien; den fremstiller store og lærerige Tilfælde af denne Art, hvoraf et af de største, som foreligger, har rammet et af de største Lande for ikke mange Aarhundreder siden. Da man forudsaae, at det stuartske Huus maatte ophøre at regjere i England, skøndt der var Arvinger endnu tilstede — thi den stuartske Familie var tilstede i det mandlige Afkom, og en Green af det kvindelige Afkom sad paa Thronen ifølge en voldsom Omvæltning, — da blev der offentligt afstemt over, om man skulde kalde en af de stuartske Prindsfer tilbage, nemlig den til Thronen nærmest arveberettigede, eller om man skulde hente en fremmed Prinds fra et fremmed Land, som ingen Mand i England kjendte Noget til, og give ham Adkomst til den engelske Thron. Der blev, som sagt, afstemt offentligt over dette Spørgsmaal, og een eneste Stemme afgjorde det Valg, man traf; man valgte med een Stemmes Overvægt det hannoveranske Huus i protestantisk Interesse, og skøndt Alverden betragtede den ene Mand, hvis Stemme gjorde Udslaget, som Dronningens ivrigste Modstander, fordi hun ønskede sin Broder paa Thronen, saa belønnede man ham dog med en Guldsjæde for hans Stemme. Jeg nævner dette, for at vise, at der ikke altid følger Martyrdom med at staae imod de Store og Regjeringen; naar dette skeer i Statens Interesse, saa sole de i deres Sind, at de maae belønne en saadan Gjerning. Jeg kunde nævne flere Exempler, men jeg vil nødigt spille Forsamltingens Tid; jeg troer, at der allerede i det, som jeg har anført, maa ligge nok, for idetmindste at bringe Mange til at gaae med mig,